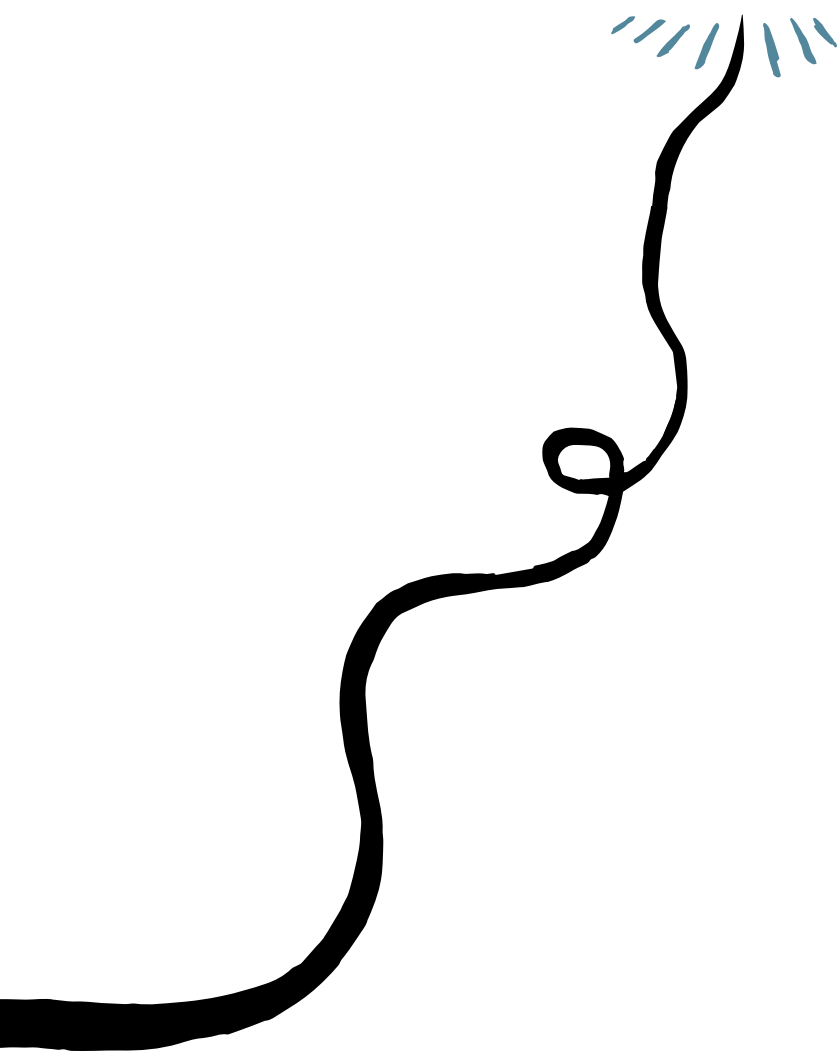

@ Orchard Literary Agency

NINCS ITT
SEMMI!
LÁTNIVALÓ!

@ Orchard Literary Agency

DÁNIEL ANDRÁS

NINCS ITT
SEMMI!
LÁTNIVALÓ!

@ Orchard Literary Agency

ISBN 978-963-410-611-1

© Dániel András – Pozsonyi Pagony Kft. (1137 Pozsonyi út 26.), 2020
www.pagony.hu

Írta és rajzolta: Dániel András

Felelős kiadó: Banyó Péter
Szerkesztette: Rét Viktória
Tipográfia, tördelés: Dániel András
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás: EPC Nyomda
Kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.

A szerző rajzaival

Hát jó, akkor most becsukom a szemem.
Egy, kettő, három, és...

TESSÉK!

KATT

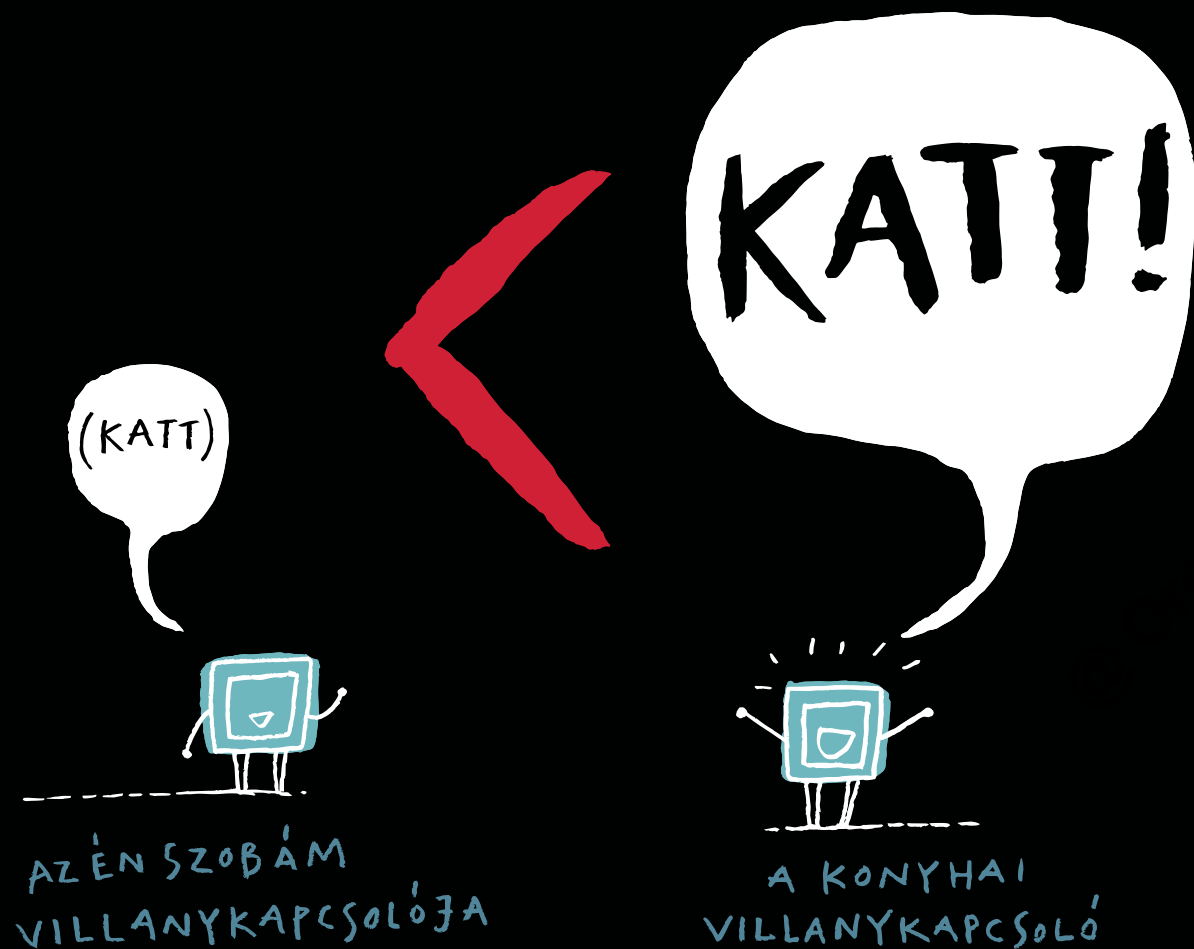
Ezzel a kattal ér véget a nap. Már annyira ismerem, hogy előre hallom, mielőtt anya odanyúlna a villanykapcsolóhoz.

Így nekem már sötét van idebent, mire a villanykapcsoló azt mondhatná, *katt*.

Nem kell látnom, ahogy erre a katra kialszik az úrhajómintás lámpa a plafonon. Ahogy becsukódik az ajtó, és egyszerre fekete lesz minden. És csak egy vékony fénykígyó lapul az ajtó alatti részben. Valamiért így szeretem, ha én csinálom először sötétet magamnak.

Pedig egészen csendes kis *katt* ez. A villanykapcsolóm jólnevelt kapcsoló, halk és szerény. Nem úgy, mint a konyhai, ami néha még a biztosítékot is leveri. Na, az kattán csak nagyot igazán!

Ha le akarnám rajzolni a különbséget, így nézne ki:

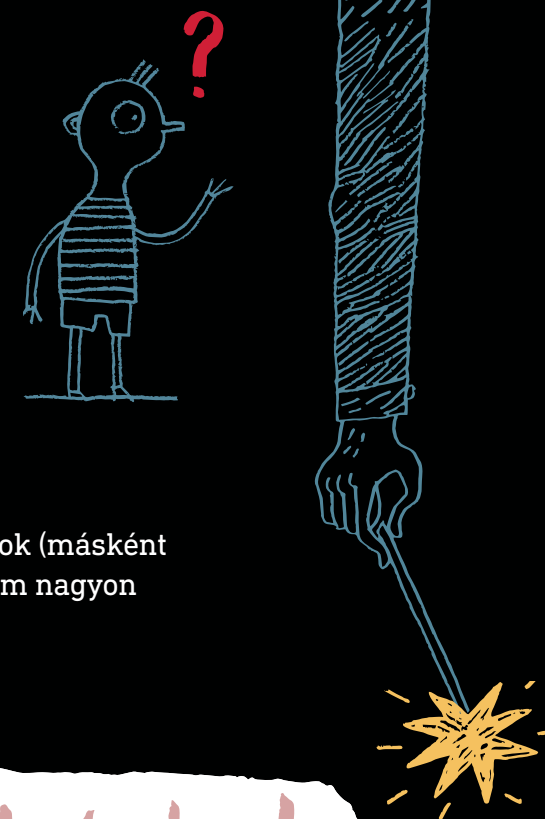

Valaki más, mondjuk egy osztálytársam, aki nem annyira ismerős itt a szobámban, talán meg sem hallaná a villanykapcsolóm hangját. Azt hinné, valami varázslattól aludt ki a fény!

Na jó, ez nem igaz. Az osztálytársaim már iskolások (másként hogy is lehetnének az osztálytársaim), és ezért nem nagyon hisznek a varázslásban. Én egy kicsit igen, de ez titok.

Szép álmokat, drágám!

– mondja most anya. Ilyenkor már hiába a könyörgés, hogy meséljen még, vagy olvashassak egy egészen picit. *Kár a gőzért*, ahogy apa szokta mondani.

KATT.

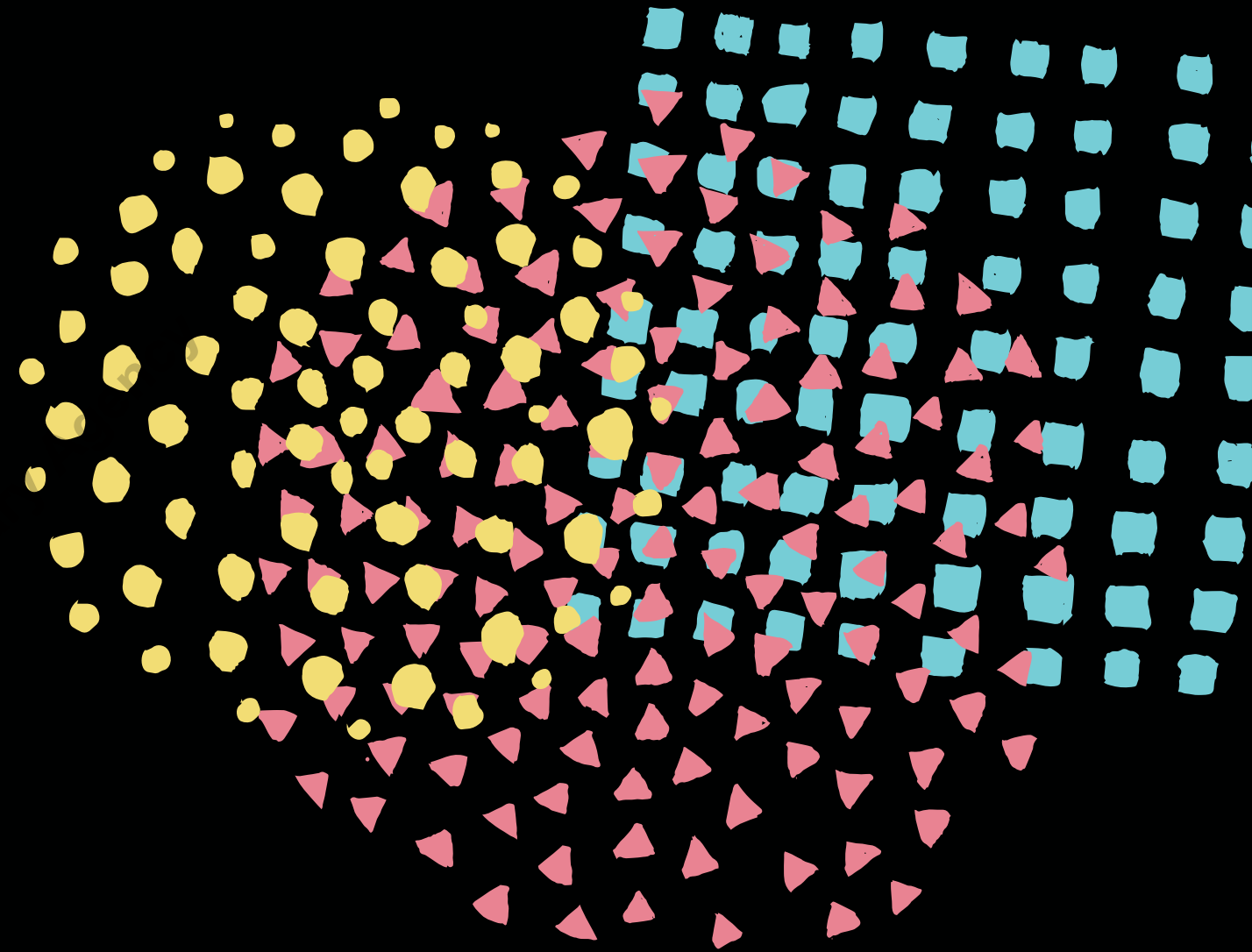
Ez már az ajtó túloldalán, a nappaliban levő villanykapcsoló hangja.
Ha az egész nap egy hosszú mondat volna, na, akkor ez a szomszéd
szobából behallatszó *katt* lenne a végén a pont.
Már tanultuk, mi az, hogy mondat.

A sötétben minden tehén fekete.

Ez például egy mondat. Nagybetűvel kezdődik, és pont van a végén.
Az eleje meg a vége között pedig sötét van, olyan sötét, mint most idebent,
a lecsukott szemhéjam mögött. Hogy még a tehenek sem látszanak benne.
Mármint a mondatban. Mert ők is feketék.

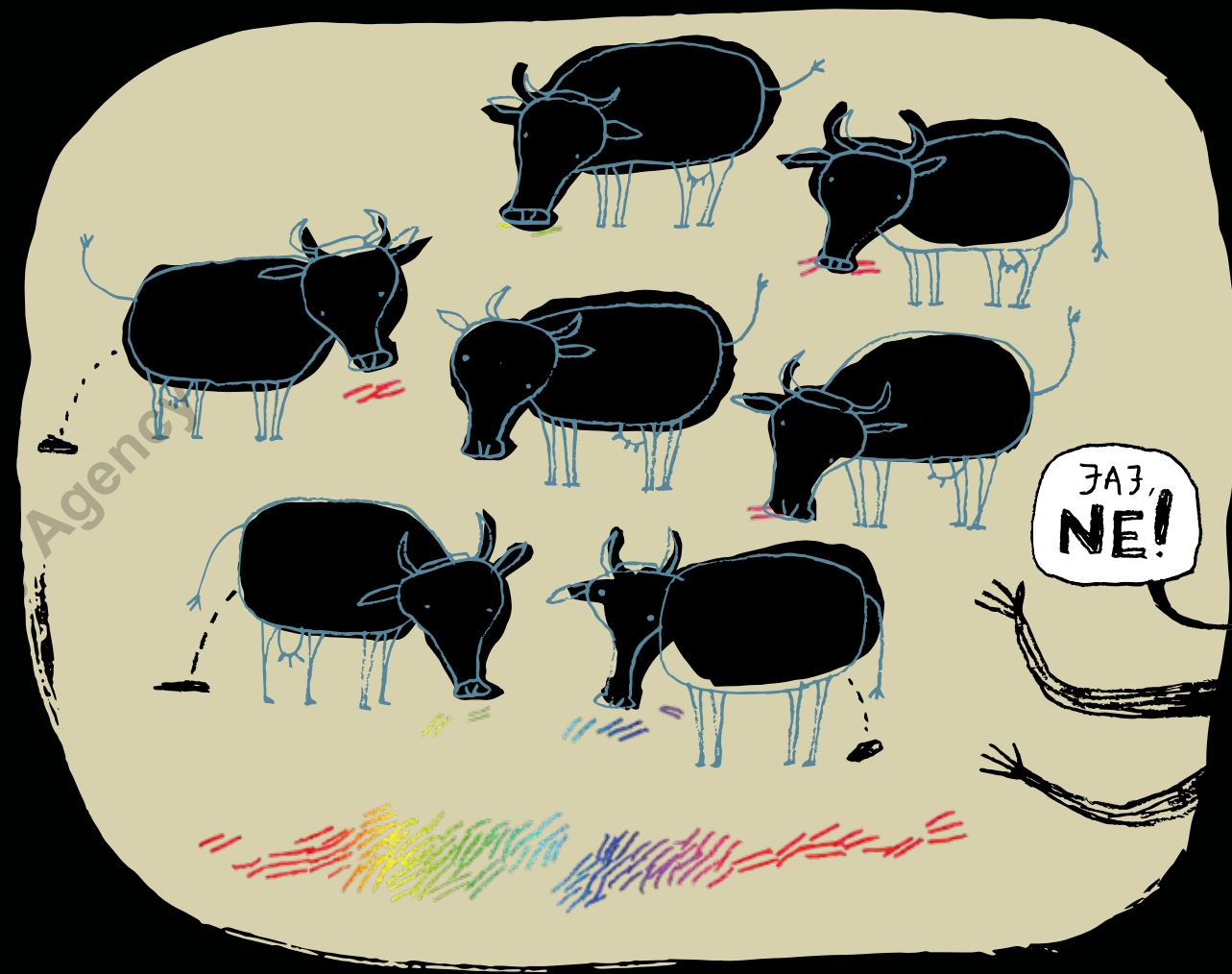
Tudom, arra a túloldali kattrá kicsusszan a fénykígyó az ajtó alól, és eltűnik.
Most lett csak igazán sötét!

CSUSSZ

Egyébként téved, aki azt hiszi, hogy a sötét az tök fekete. Ha összeszorítom
a szememet, mindenféle fényes kis izék kezdenek táncolni előttem.
Négyzetek meg körök, olyasmik, mint a zuhanyfüggöny mintája
a fürdőszobában. Körtáncot járnak, változtatják az alakjukat, a körökből
háromszögek lesznek, a négyzetekből meg körök.

Aztán a táncoló izék kis fényfoltokká töpörödnek. Olyanok lesznek, mint a csillagok! A csillagok a fekete égen. A földön pedig, ami pont olyan fekete, mint az ég, álldogálnak szerteszét a fekete tehenek. Fekete fűvet legelnek a fekete réten, hallani is a csámcsogásukat.

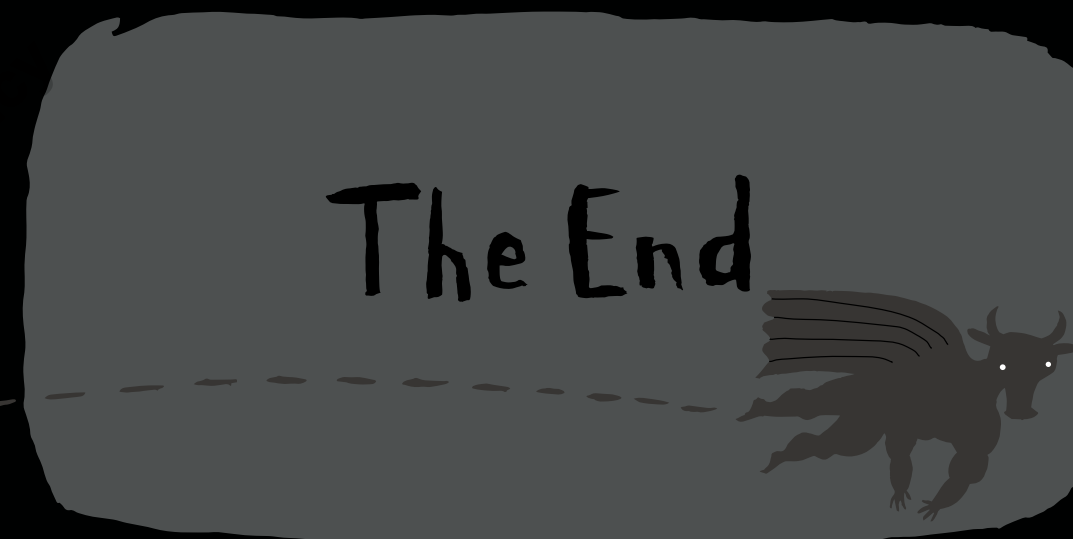

NYRAMCS

CSRAMNY

Elképzelem a szobámat tele tehenekkel. Itt nincsen fű, amit legelhetnének, úgyhogy kénytelenek lennének a szőnyeget falatozni. Ez vicces, de anya mégsem nevetne, amikor reggel meglátná a padlón a szétcsócsált szőnyeget meg a rengeteg tehenlepényt. Tényleg, vajon a fekete teheneknek a kakájuk is fekete?

Amikor ezt képzelem, egy képet látok. Ez a kép olyan a lecsukott szemem mögött, mint a világító vászon a sötét moziban, amikor kezdődik az előadás. Ha akarom, még mozog is, mint egy igazi film! Ebben a moziban akármilyen filmet megnézhetek, nemcsak teheneset, bármilyet.

Ha pedig megunom, akkor csak **KATT!** lekapcsolom a mozigépet, és újra sötét lesz idebent is.

Van úgy is, hogy elalszom a filmen. Néha, amikor nem megy az alvás, próbálok direkt uncsi filmet vetíteni, hátha úgy sikerül. Például egy olyan film, amiben nincsen más, csak egy csomó fekete tehén, az pont elég uncsi lenne ehhez.

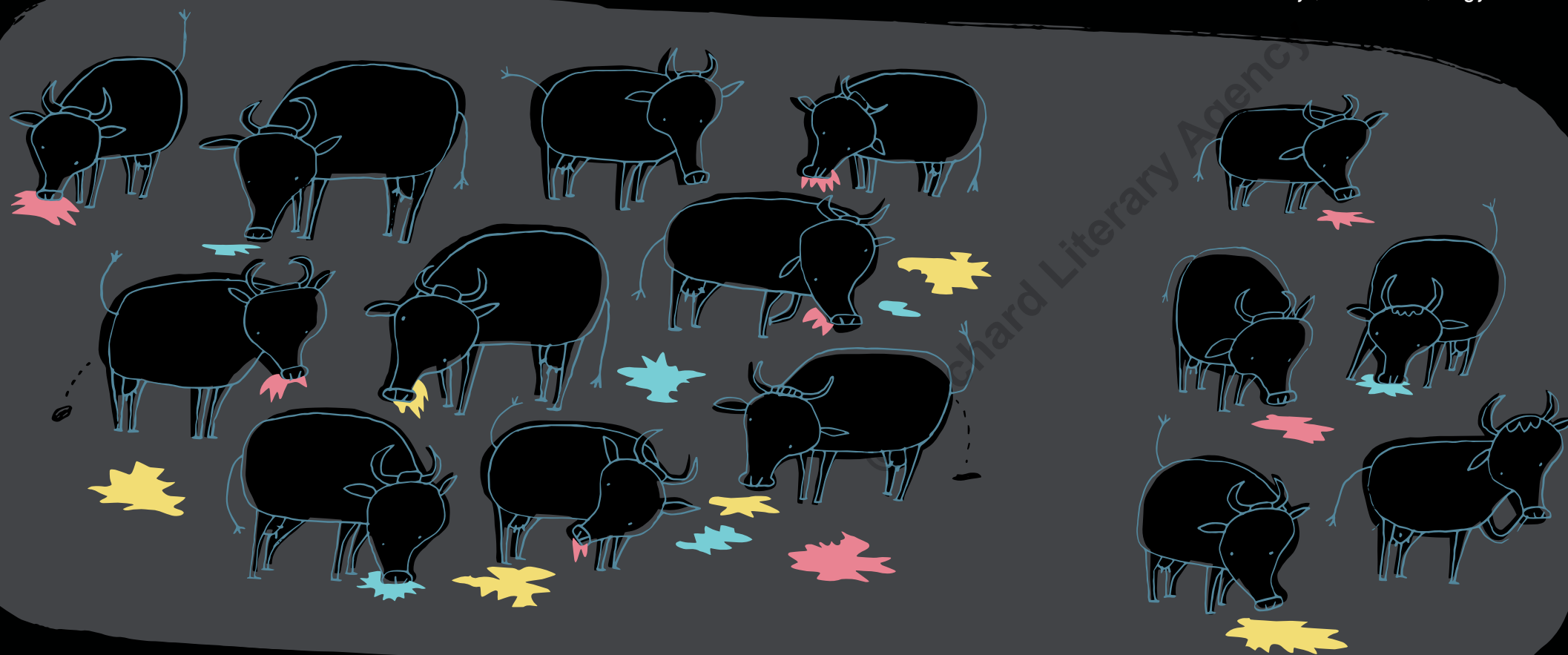
Ácsorog a sötétben a sok tehén, és annyi.

– Na, most mi van? – kérdezi tehénnyelven az egyikük.

– Mi vóna, semmi – válaszolja egy másik, és pottyant egy tehénlepenyt.

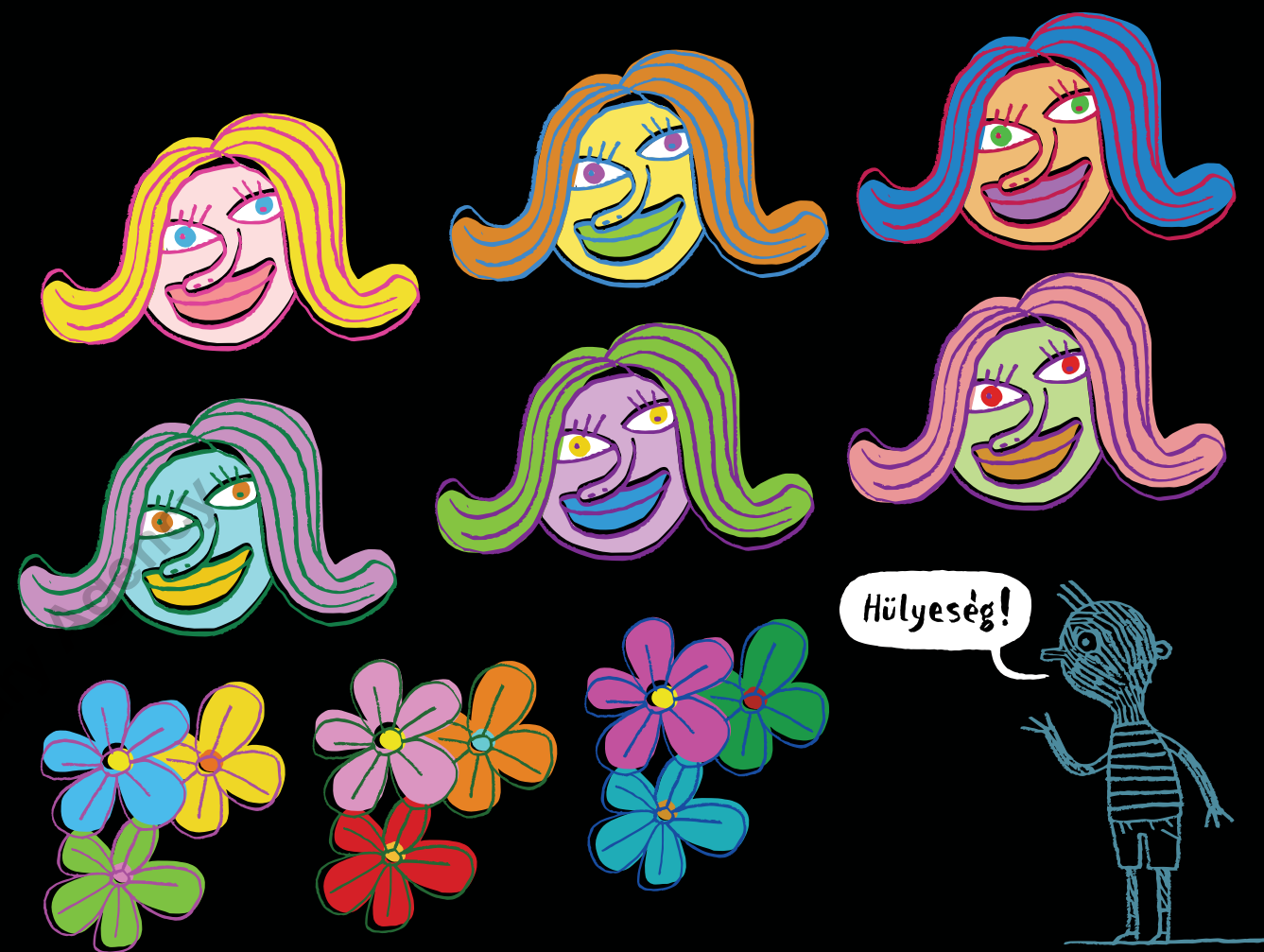
A többiek meg csak csámcsognak, eszik a szőnyegemet. Erre jól el lehetne aludni például. Vagy mégsem. Ezek a tehenek túl viccesek.

Ennyi bamba fekete tehén! Bár nem tudom, vajon akkor is feketék-e, amikor nincsen sötét. Lehet, hogy ha felgújtánánk a villanyt, kiderülne, hogy tök színesek!

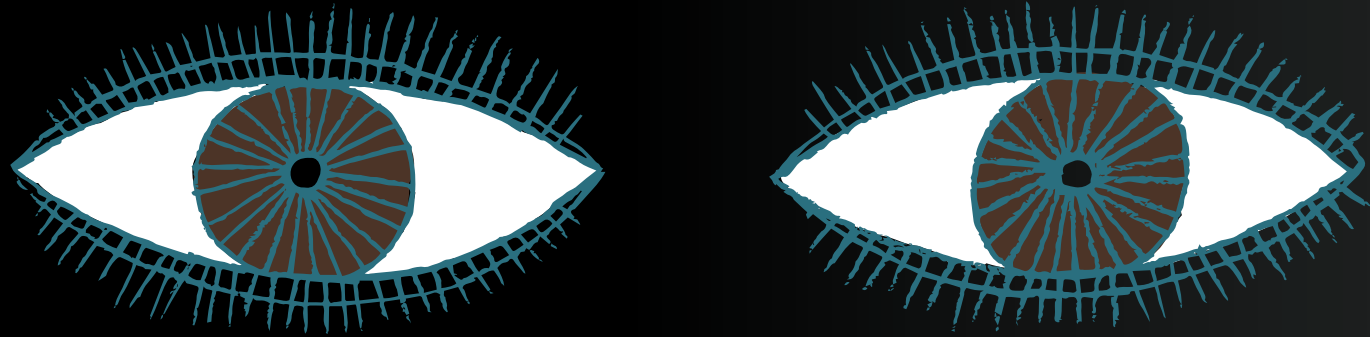
Mint azon a képen, amit apa mutatott. *Enni van hol* – ilyesmi volt a neve annak, aki készítette. Tudom, hogy ez nem egy név, de tisztára így hangzott. Nem emlékszem, hogy van igazán. Az az ember egy csomó olyan képet csinált, amiken ugyanaz a dolog van nagyon sokszor, csomóféle színben.

Menő lenne így látni a dolgokat! Mindenből sokat és sokféle színűt. Valaki az osztályból egyszer rajzóra után azt mondta, hogy a művészek mind hülyék. Én nem értek a művészethez, de például ez a sok színes egyforma dolog azért mégis jó valahogy. Olyan is van, hogy jó hülyeség! Mint egy másik művésznek a képein azok a furcsa valamik.

Na jó, alszom. De előbb még kinyitom a szemem. Nem azért, mert így akarok aludni, hanem hogy megnézzem, milyen sötét van a szobában.

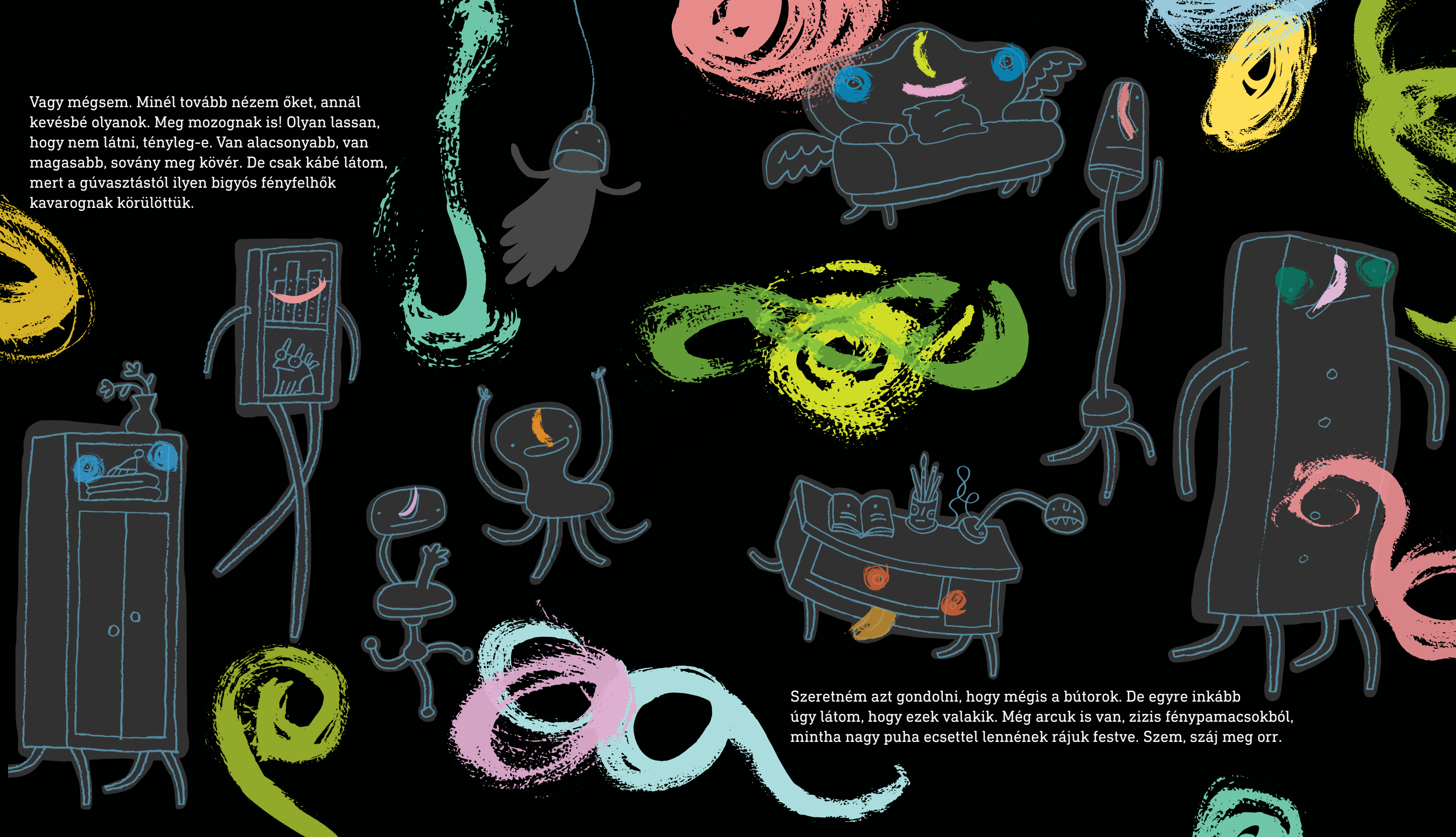

Ez annyira fura! Először pont olyan sötét van, mint idebent volt, a szemhéjam mögött. Mintha ki sem nyitottam volna a szemem. De csak először olyan! Aztán látni kezdem, hogy más. Hogy nem egyforma a két sötét. Ez is fekete, meg az is, mégsem.

Minél tovább nézem, annál inkább más. Kezdek látni a sötétben, mint a macskák. Na jó, annyira nem, csak egy kicsit. De ha egészen kigúvasztom a szemem, látok a szobában dolgokat. Vannak feketébbek, mint a sötét, meg világosabbak is. Mindenféle formájú valamik. A bútorok azok.

Vagy mégsem. Minél tovább nézem őket, annál kevésbé olyanok. Meg mozognak is! Olyan lassan, hogy nem látni, tényleg-e. Van alacsonyabb, van magasabb, sovány meg kövér. De csak kábé látom, mert a gúvasztástól ilyen bigyós fényfelhők kavarnak körülöttük.

Szeretném azt gondolni, hogy mégis a bútorok. De egyre inkább úgy látom, hogy ezek valakik. Még arcuk is van, zizis fénypamacsokból, mintha nagy puha ecsettel lennének rájuk festve. Szem, száj meg orr.

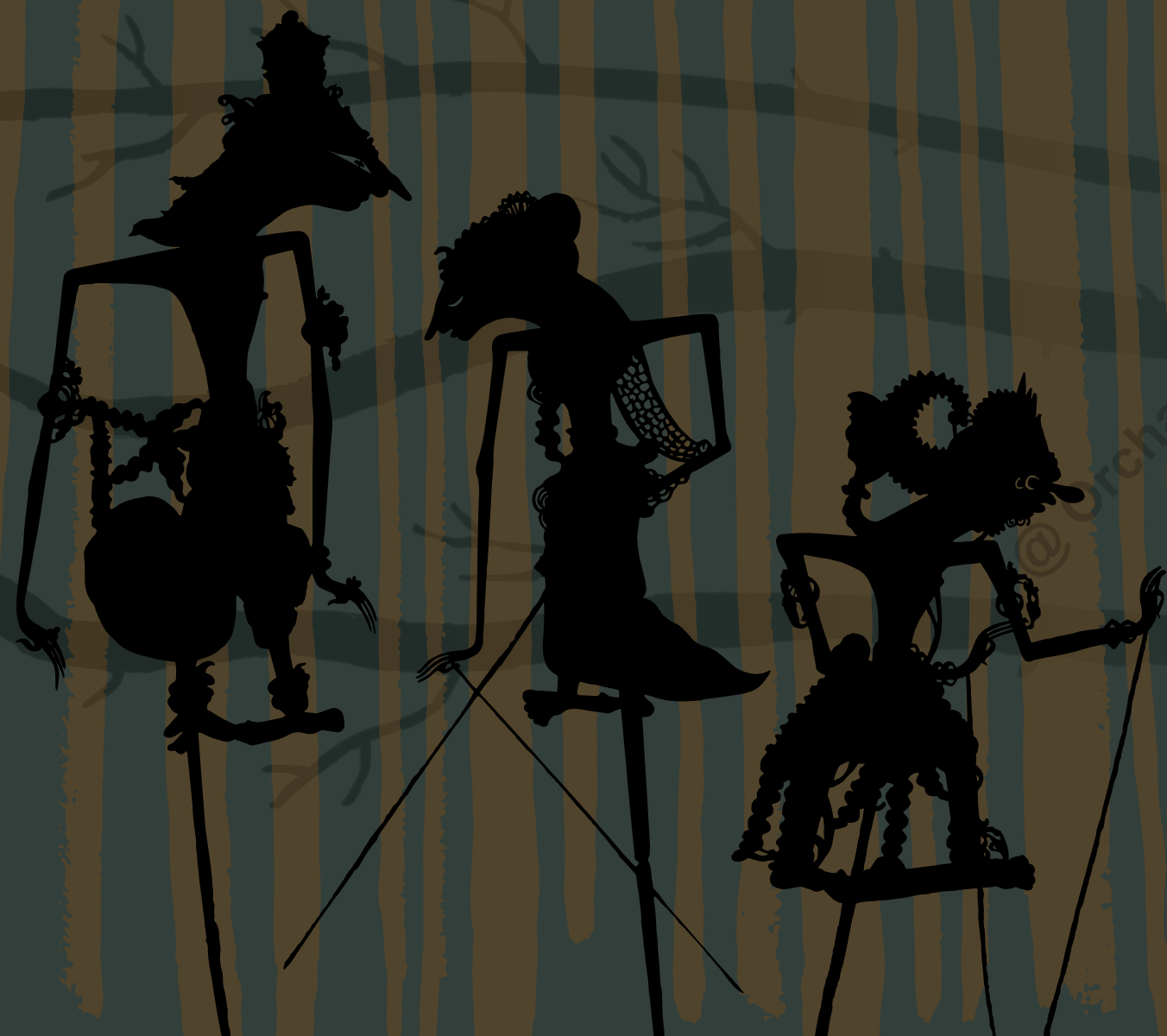
Pofákat vágna meg imbolyognak. Gyorsan
becsukom a szemem, aztán kinyitom megint.
Eltűntek! Még jó, hogy nem félek a sötétben!

De ott balra is van valami. Ja, a függöny! Be van
húzva, de átjön rajta egy kicsi fény az utcáról.
Táncolnak rajta a faágak árnyékai.

Lassan mozognak, sok-sok
vékony ujj. Mint valami árnyszínház.
Egyszer láttam olyat a tévében. Anya
azt mondta, úgy hívják, *vajang*.
Erre emlékszem, biztos a vajról
jegyeztem meg. Fura sovány figurák
jöttek-mentek, hadonásztak
a karjaikkal.

Volt király, hercegnő meg boszorkány. Meg mindenféle szörnyek.
Nem értettem a történetet, de kitaláltam hozzá egyet.

Hogy van egy királyság, aminek a lakóit elvarázsolta egy gonosz mágus,
és mindenkinek csak az árnyékát hagyta meg. Azóta ilyenek.

De aztán kiderült, hogy ezek nem csak árnyékok! Lapos
bábokat mutattak, talán papírból lehetek kivágva. Hátról
világították őket, hogy egy vászonra vetődjön az árnyékuk.
A vászon túloldalán meg a közönség nézte az előadást. Mint
egy fordított moziban! Ez nagyon tetszett!

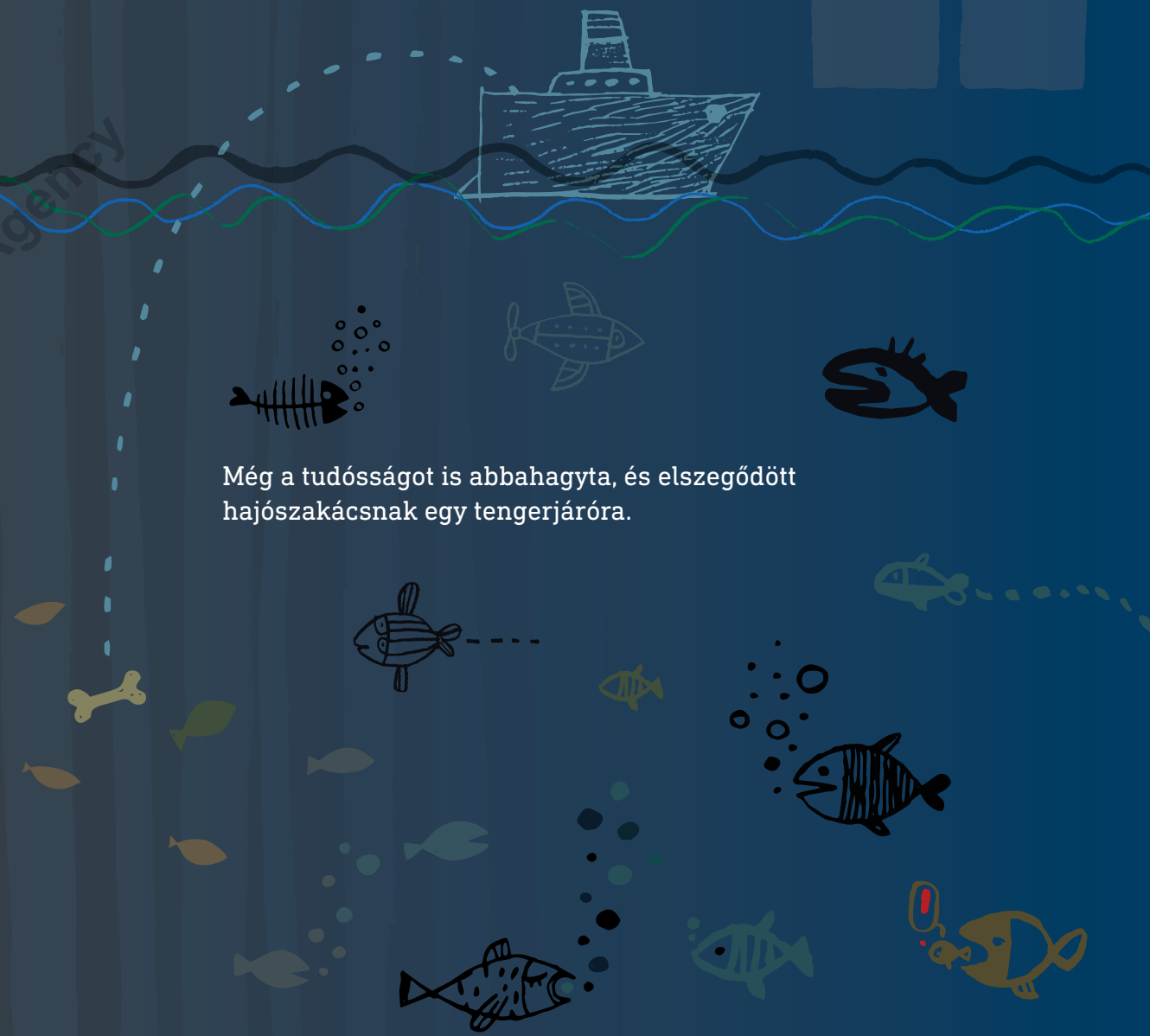
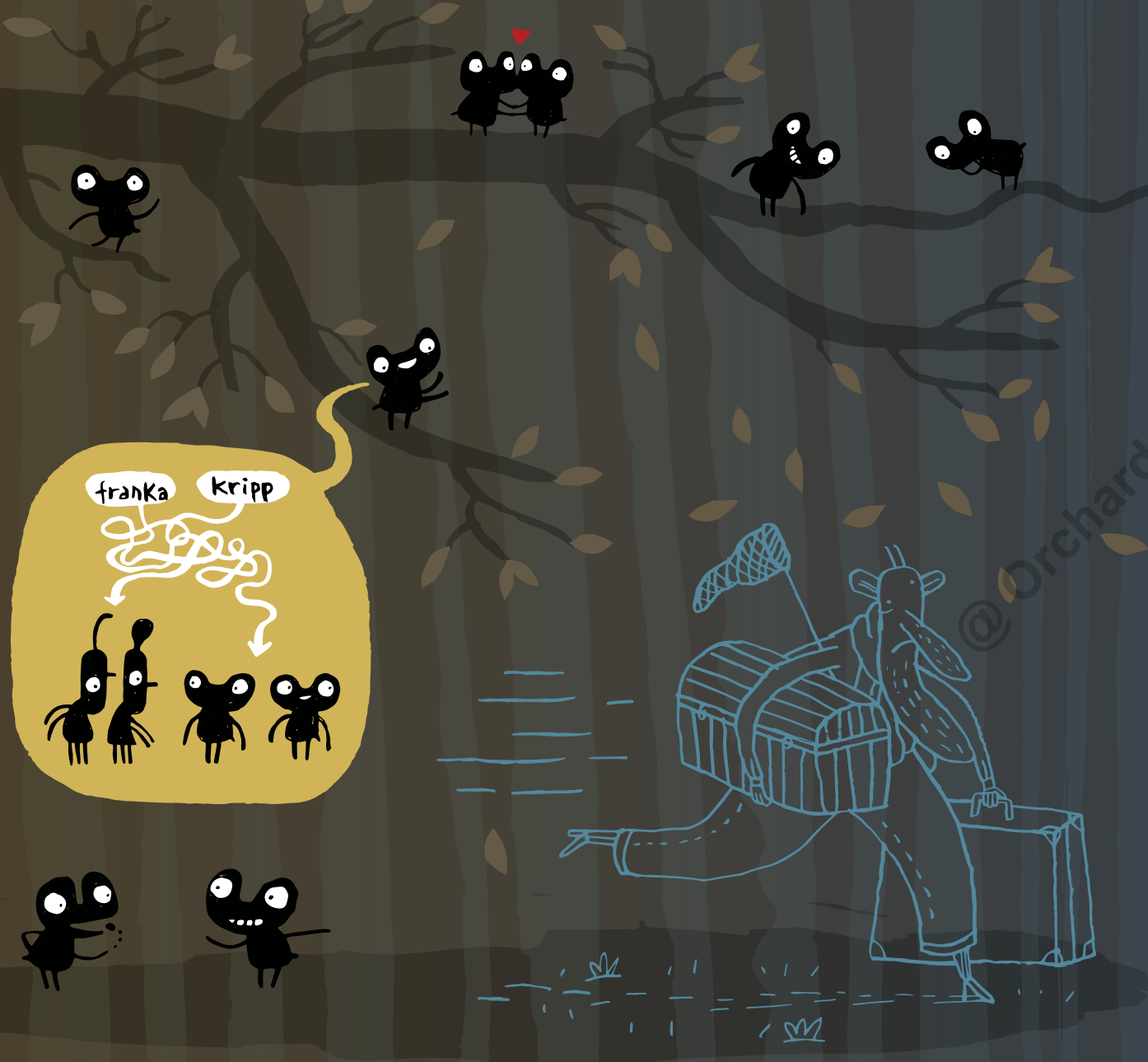
Odakint, a szemben lévő házban felgyújthattak egy villanyt, mert most a falon is látszik a fák árnyéka. Mint egy fekete erdő. Ezt máskor is szoktam látni. Ebben az erdőben mindenféle lények élnek. Onnan tudom, hogy egyszer régen elképzeltem őket. Attól kezdve vannak ott.

Frankák és krippek. A Franka egy lánynév, de ezt csak nem régóta tudom. Mindegy, ezeknek a lényeknek már ez a nevük. Pedig nem is mind lány! Vannak fiú frankák meg lány frankák. A fiúknak egy hosszú csáp van a fejük tetején, a lányoknak meg egy krumpliszerű dudor.

Egyszer egy tudós keveredett ebbe az erdőbe, és annyira megtetszettek neki a frankák, hogy elhatározta, ír róluk egy könyvet. De a frankák becsapták, mert azt mondták neki, hogy a fiúk fején van a dudor, és a lányokén a csáp. A tudós még sosem látott frankát, ezért elhitte nekik.

Már majdnem elkezdte írni a könyvet, amikor jöttek a krippek, és kijelentették, hogy ez nem is így van, mert ők a frankák, és akiket frankáknak hitt, azok igazából a krippek. Ez annyira összezavarta a tudóst, hogy nem is írta meg a könyvét, inkább hazament.

Még a tudósságot is abbahagyta, és elszegődött hajószakácsnak egy tengerjáróra.

Így a frankákat és a krippeket azóta is csak én ismerem. Mászkálnak fel-alá az ágakon, és be nem áll a szájuk. A frankák frankául beszélnek, a krippek krippül, de azért értik egymást. Ez azért lehet, mert a frankák és a krippek nyelve szinte teljesen ugyanolyan. Talán mert ugyanabban az erdőben élnek, vagy valami ilyesmi..

Lomnuán
momp főpec?

Srum klafrám
boköd!

Zürd
brif?

Dovec
krund!

Ami például frankául *hömb*, az krippül *homb*, vagy amit a frankák *üflomnak* mondanak, azt a krippek *uflomnak*, meg ilyenek. Úgyhogy simán értik egymást!

Hlüm uflom
kripeng.

Zrung.
Ha-ha-ha-ha!

Gun hömb
mecof!

Bim homb
dlup!

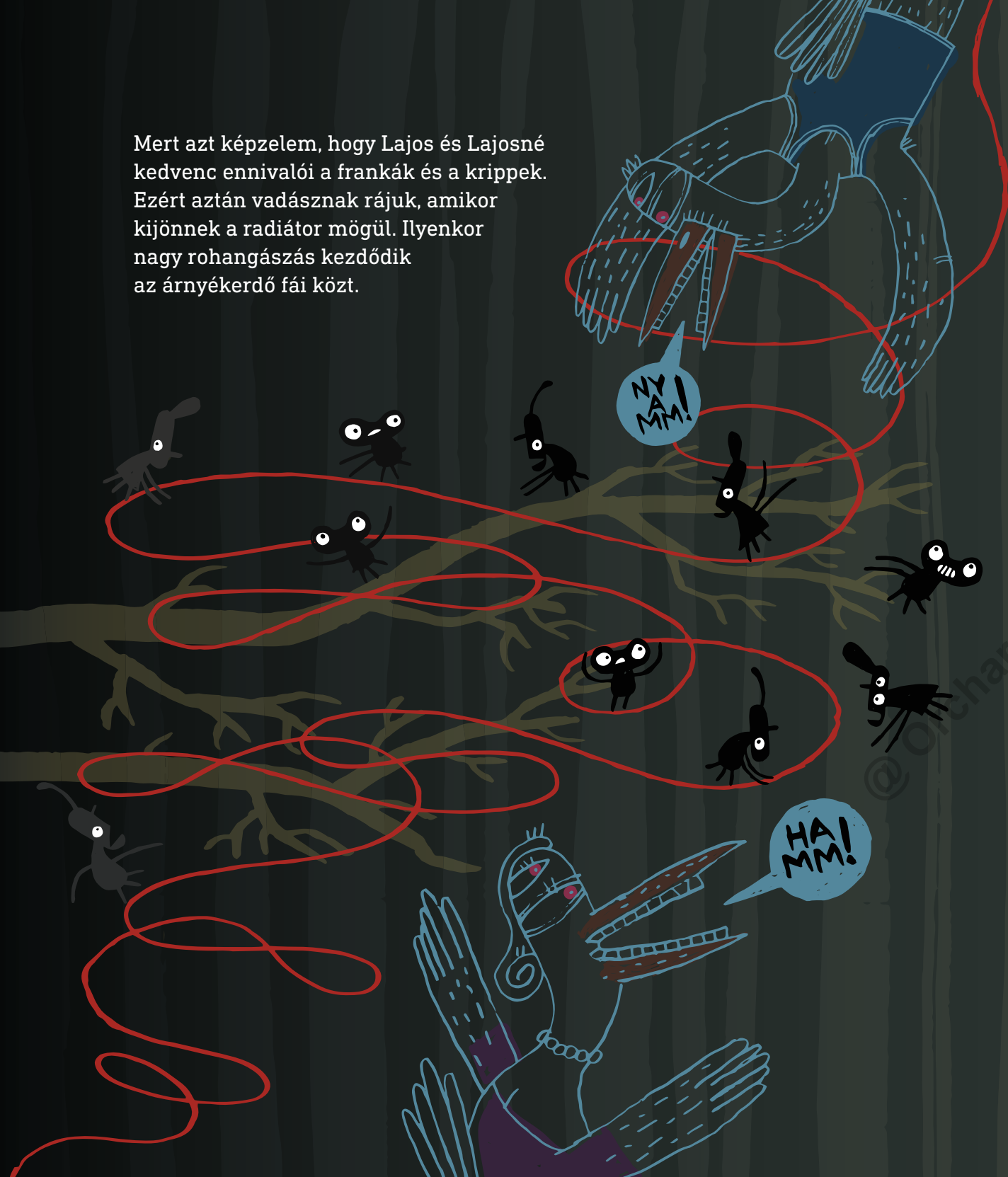
Én mindkét nyelven beszélek. Néha helyettük is, mondjuk amikor elfáradtak a mászkálásban, és nincsen kedvük megszólalni. Vagy amikor félnek, mert jönnek a Lajosék.

Ők két madár: Lajos és a felesége, Lajosné. Amikor kicsi voltam, azt hittem, a radiátor mögött laknak, és féltem, hogy egyszer előjönnek onnan. Nem jöttek sosem, én pedig megnőttem közben, és már nem félek az ilyenektől. Annyira nem, hogy most már néha direkt kitalálom, hogy előjönnek.

Mert azt képzelem, hogy Lajos és Lajosné kedvenc ennivalói a frankák és a krippek. Ezért aztán vadásznak rájuk, amikor kijönnek a radiátor mögül. Ilyenkor nagy rohangászás kezdődik az árnyékerdő fái közt.

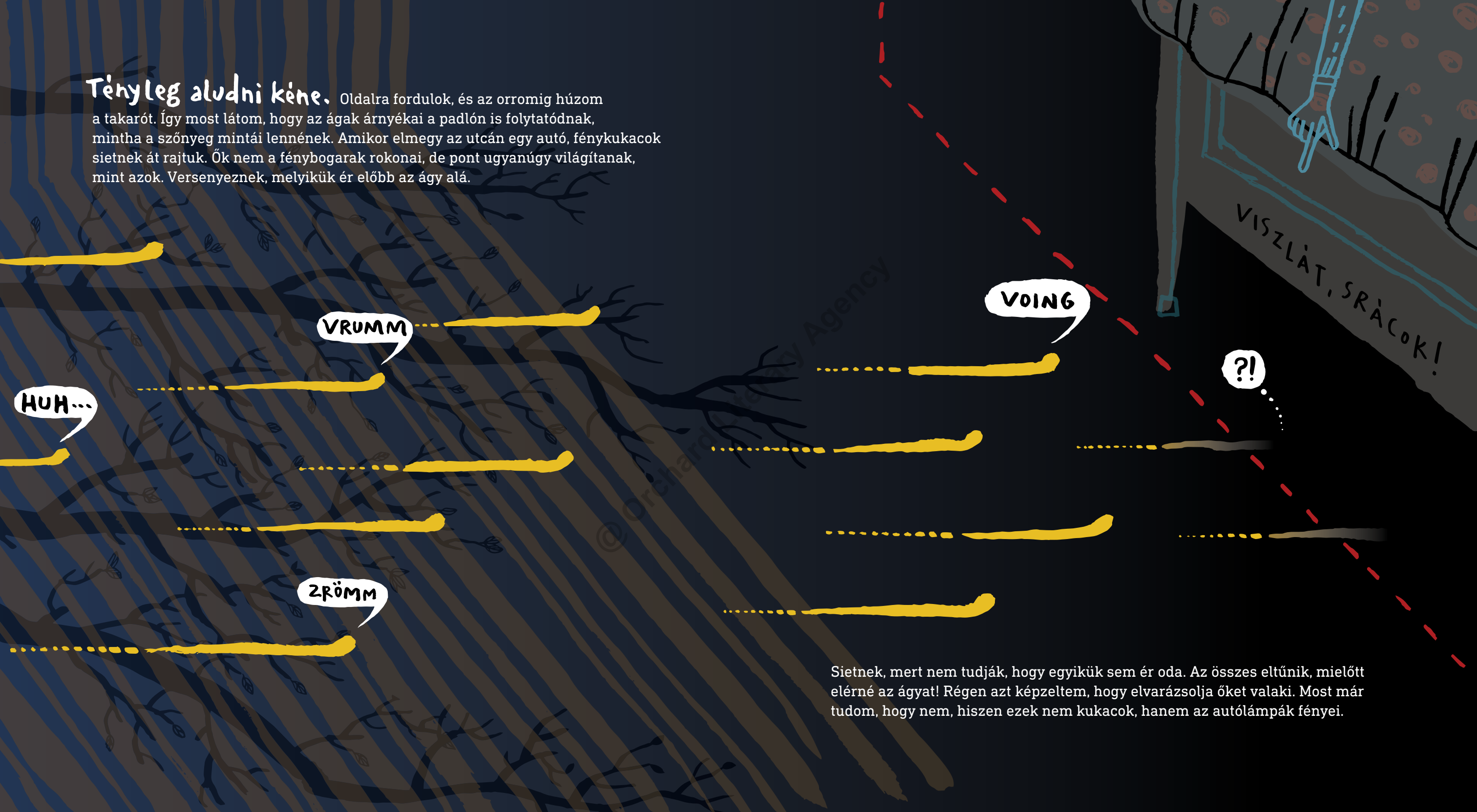

A frankák és a krippek nagy szerencséje, hogy Lajosékat csak én találtam ki, és sosem engedem, hogy frankákat meg krippeket egyenek. Mindig üres hassal kénytelenek visszamenni a radiátor mögé. Azért néha adok nekik enni, hogy ne fájjon a foguk örökösen a frankák meg a krippek húsára.

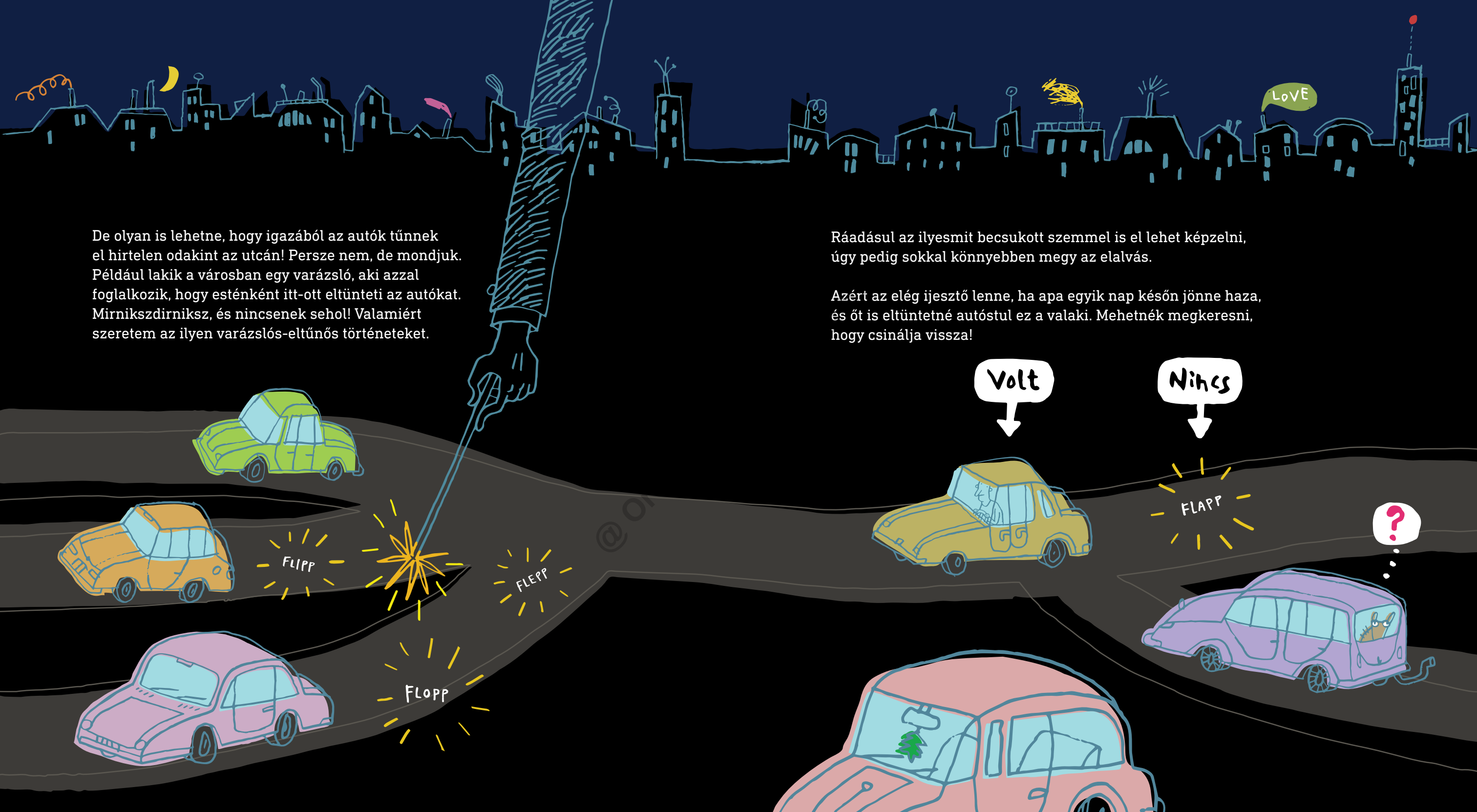

A frankák és a krippek erre megnyugszanak, és boldogan énekelnek az ágakon. Ilyenkor velük zümmögnek a körülöttük táncoló fénybogarak is, meg én is, de csak halkan, hogy anya ne nézzen be az ajtón, miért nem alszom már.

Tényleg aludni kéne. Oldalra fordulok, és az orromig húzom a takarót. Így most látom, hogy az ágak árnyékai a padlón is folytatódnak, mintha a szőnyeg mintái lennének. Amikor elmegy az utcán egy autó, fénykukacok sietnek át rajtuk. Ők nem a fénybogarak rokonai, de pont ugyanúgy világítanak, mint azok. Versenyeznek, melyikük ér előbb az ágy alá.

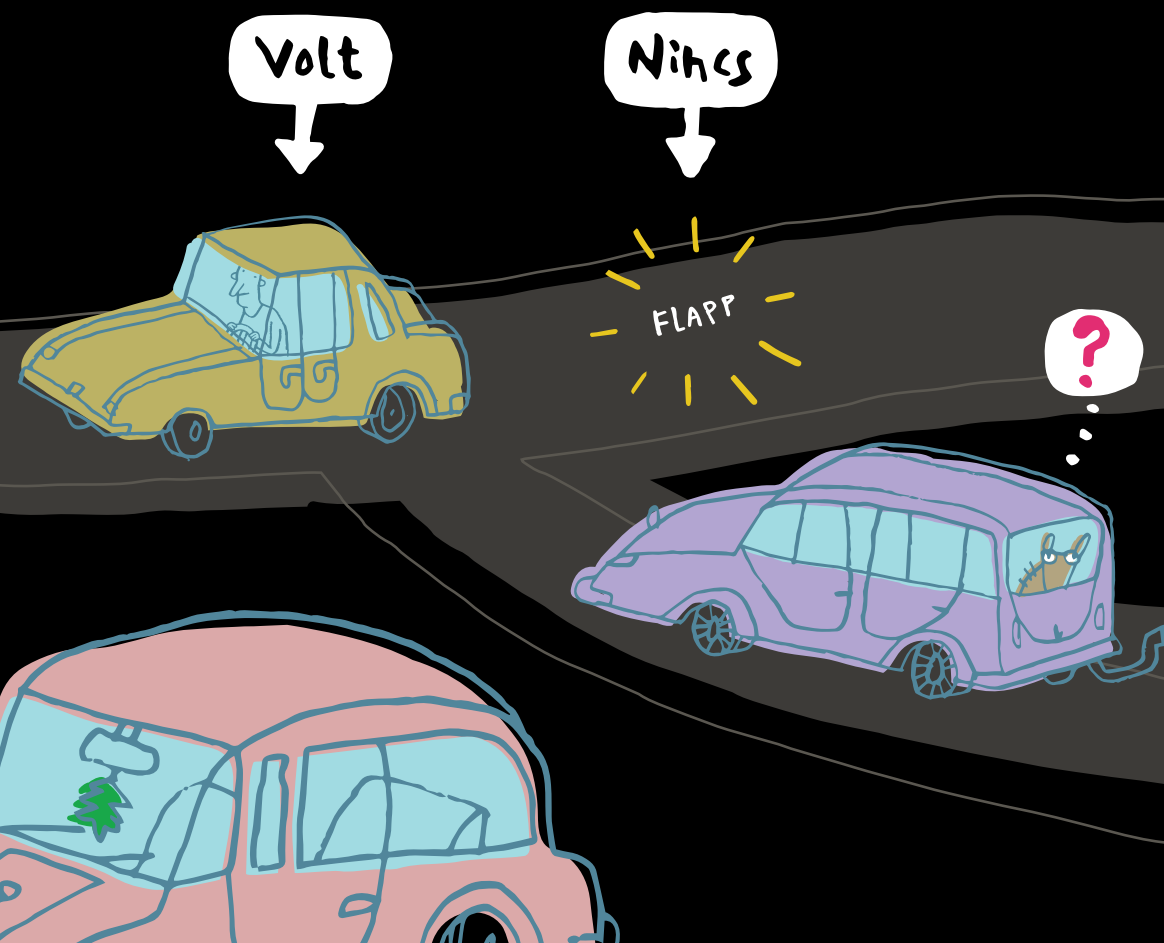
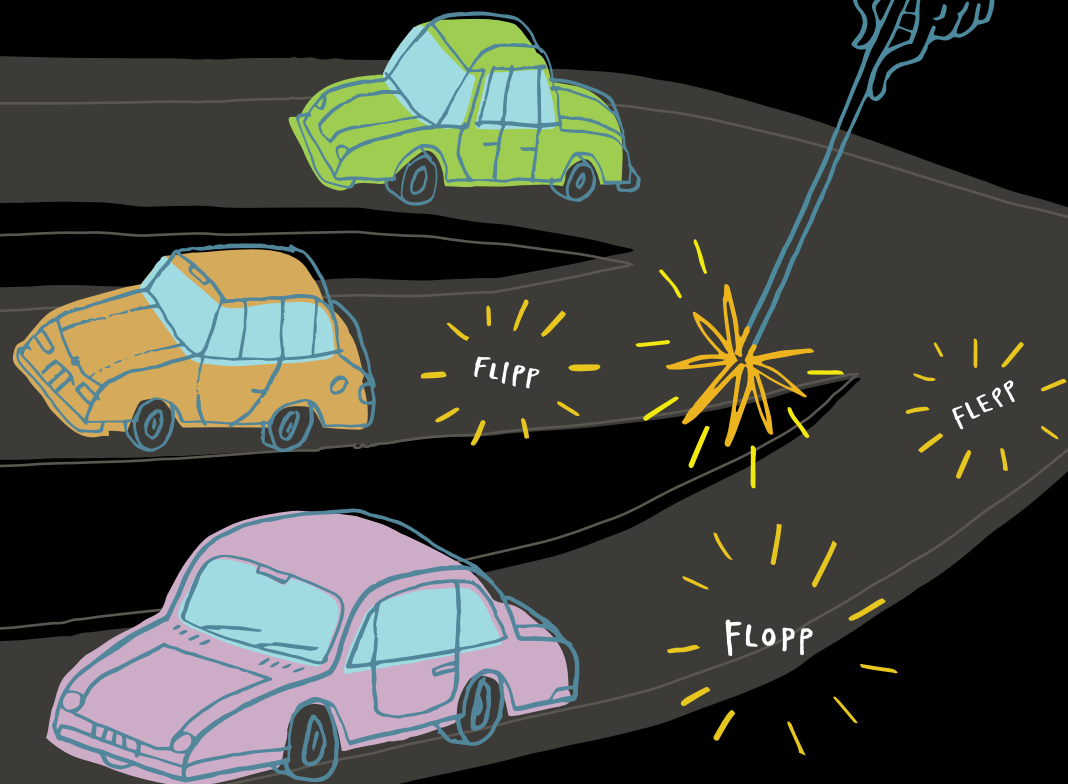
Sietnek, mert nem tudják, hogy egyikük sem ér oda. Az összes eltűnik, mielőtt elérné az ágyat! Régen azt képzeltem, hogy elvarázsolja őket valaki. Most már tudom, hogy nem, hiszen ezek nem kukacok, hanem az autólámpák fényei.

De olyan is lehetne, hogy igazából az autók tűnnek el hirtelen odakint az utcán! Persze nem, de mondjuk. Például lakik a városban egy varázsló, aki azzal foglalkozik, hogy esténként itt-ott eltünteti az autókat. Mirnikszdirniksz, és nincsenek sehol! Valamiért szeretem az ilyen varázslós-eltűnős történeteket.

Ráadásul az ilyesmit becsukott szemmel is el lehet képzelni, úgy pedig sokkal könnyebben megy az elalvás.

Azért az elég ijesztő lenne, ha apa egyik nap későn jönne haza, és őt is eltüntetné autóstul ez a valaki. Mehetnék megkeresni, hogy csinálja vissza!

Mondjuk megtalálnám az illetőt. Itt állna az utcánk végén, épp tenné el a varázspácáját, hogy induljon.

– Jó napot! – állnék meg előtte. – Ön elvarázsolta az apukámat!

– Ó, tényleg? – nézne rám. – Az bizony könnyen előfordulhat. Sosem tudom, kik ülnek az autókban, amiket elvarázsolok.

– Ez elég baj! – mondanám mérgesen. – Egyáltalán miért csinálja ezt az egészet?

– A Közlekedés-egyszerűsítő Iroda munkatársa vagyok – válaszolná. – Így próbáljuk csökkenteni a forgalmat a városban.

– Ez hihetetlen! – ráznám a fejem. – Bármi más jobb lenne, mint ez a módszer!

Miért nem építenek több utat, vagy beszélnek rá az embereket, hogy utazzanak inkább biciklin vagy villamoson?

– Ez eddig eszünkbe se jutott – vakarná a szakállát. –

Az elvarázslás tűnt a legegyszerűbbnek.

– Rossz ötlet volt! – néznék rá szigorúan. – Képzelve csak el, mennyire szomorúak lehetnek az elvarázsolta apukák és anyukák gyerekei!

– Hát, erre valóban nem gondoltunk – motyogná zavartan. – Roppant kínos! Azt hiszem, legjobb lesz, ha visszavarázsolom őket.

Mert azért rendes lenne, hiába varázsló. Suhintana néhányat a pálcájával, és visszavarázsolna mindenkit, akit addig eltüntetett az utakról.

– Nagyon köszönöm! – mondanám neki hálásan. – Higgye el, varázslóként sokkal hasznosabb munkát is találhat magának.

– Valóban úgy gondolja? – kérdezné bizonytalanul.

– Ó, hogye! – mosolyognék rá biztatóan. – Egy csomó minden van a városban, amit érdemes volna elvarázsolni. A lukak az úton,

a kutyakakák és még egy csomó minden! Csak nézzen alaposan körül!

– Igyekszem! – válaszolná. – Köszönöm a tanácsot!

– Igazán nincs mit! – biccentenék könnyedén, azzal búcsúzóul kezet ráznánk.

Aztán apával, aki visszavarázsolódott volna a többi autóval együtt, hazajönnénk.

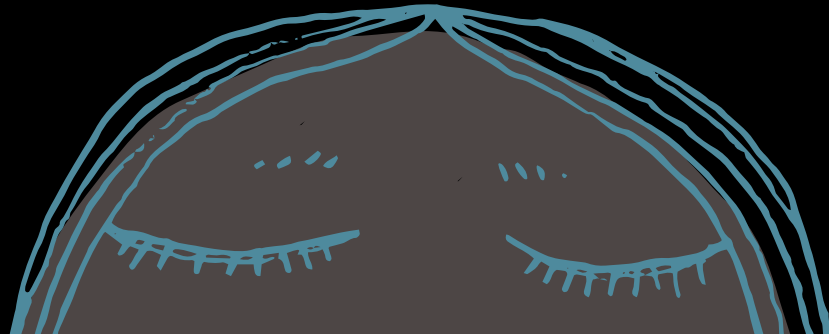

Na mindegy, tényleg aludni kell! Megpróbálok nem gondolni semmire.

SEMMI

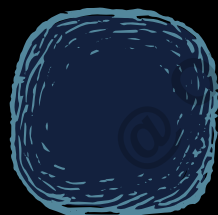
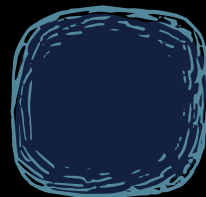
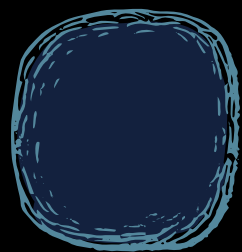
Nem megy. Semmire sem gondolni nehéz, mert a semmit is mindig valaminek képzelem el. Mondjuk egy nagy tengernek, és akkor rögtön megjelenik egy halom hajó, ahogy fel-alá úsznak a vízen.

Vagy levegőnek, de akkor meg madarak
és repülők kezdenek repkedni a szemem előtt.

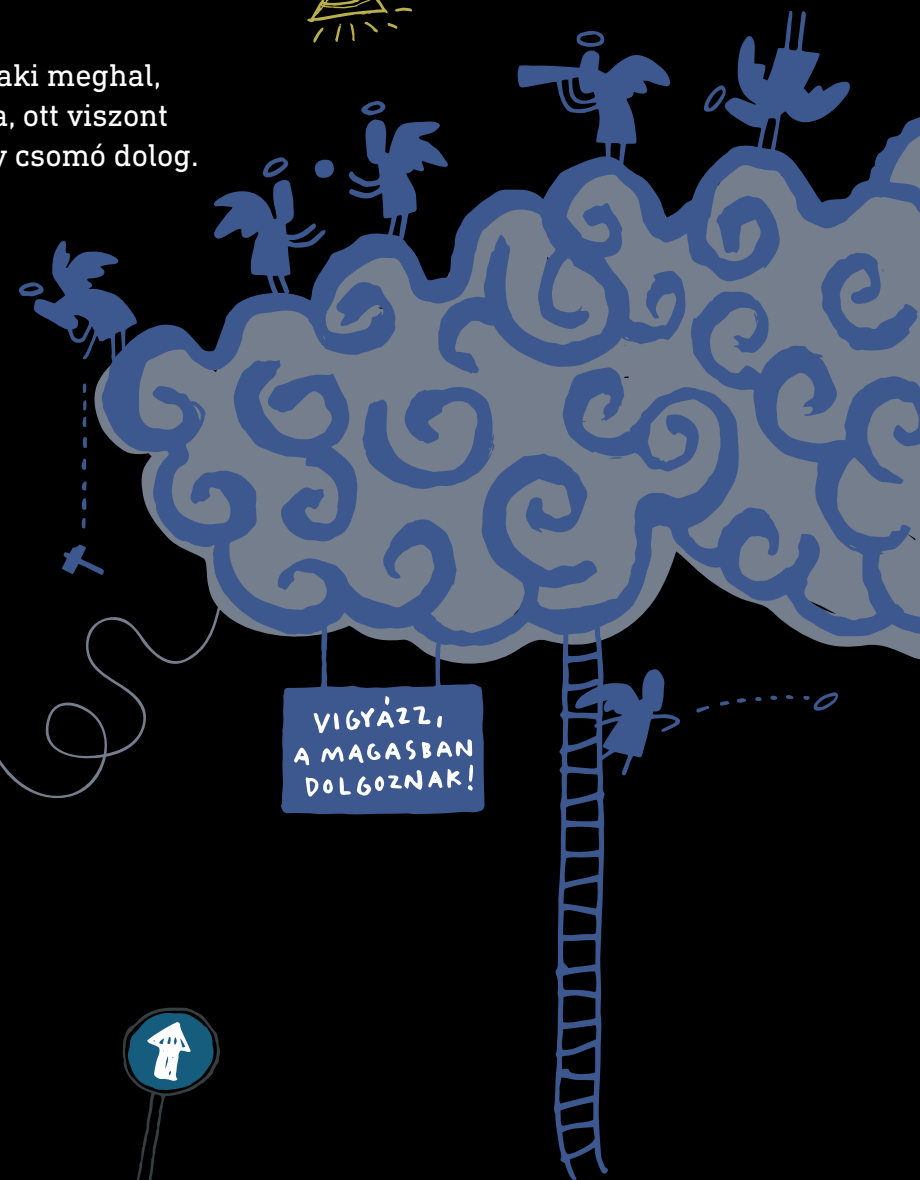
A semmi csak akkor
semmi, ha nem valami.
Lehet, hogy csak
a halottak tudják
jól elképzelni, mert ők
már tényleg nem
gondolnak semmire.

Bár ki tudja! A nagy szerint aki meghal,
az felmegy a mennyországba, ott viszont
állítólag megint csak van egy csomó dolog.
Angyalok meg effélék.
Hát, az se semmi.

VIGYÁZZ,
A MAGASBAN
DOLGOZNAK!

Vagy (mert erről is hallottam) ha valaki rossz volt életében, akkor a pokolba kerül, de ott is van mindenféle: ördögök meg egy halom ilyen félelmetes izé.

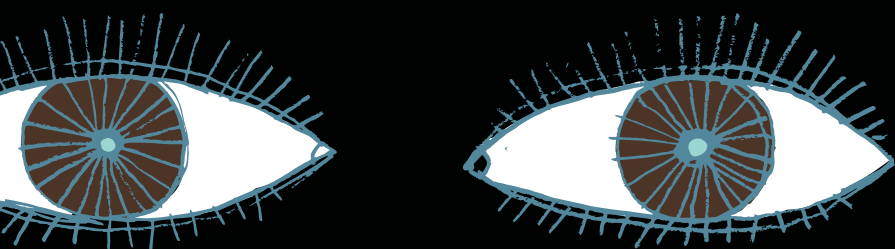
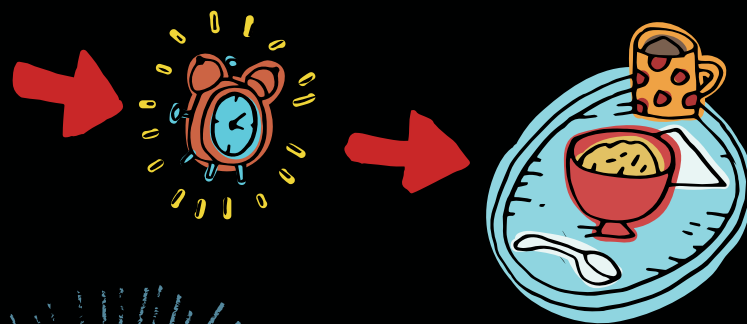
Apa azt mondja, ez csak mese. Szerinte aki meghal, az nem a mennyországban meg ilyen helyeken él tovább, hanem csak azoknak az emlékeiben, akik szerették őt.

Anya szerint meg tökre nem lehet tudni, hogyan van ez igazán. Neki legjobban az az ötlet tetszik, hogy halála után mindenki másféleképpen születik újra. Lehet megint ember, de állat vagy akár növény is. Ő leginkább egy fa volna, mert akkor nyugodtan álldogálhatna egy erdőben, és senki sem nyaggatná örökösen mindenféle hülyeséggel.

Hát, én inkább nem gondolok ilyesmire. Én aludni szeretnék. Az alvás azért jó, mert lehet tudni, hogy utána mi lesz. Felkelés meg reggeli meg ilyenek. Meg sajnós iskola. De van, hogy szünet.

Csak ehhez el kéne aludni, és nem bámulni a sötétben a dolgokat.

Nincs itt semmi látnivaló!
Ne nézelődj, aludj, drágám!

– ahogy anya szokta mondani, amikor bejön, mert gyanús neki, hogy nem alszom. De pont az a baj, hogy a fejemben mindig van elég látnivaló. Ezt kellene kikapcsolni valahogy!

Egy nagy

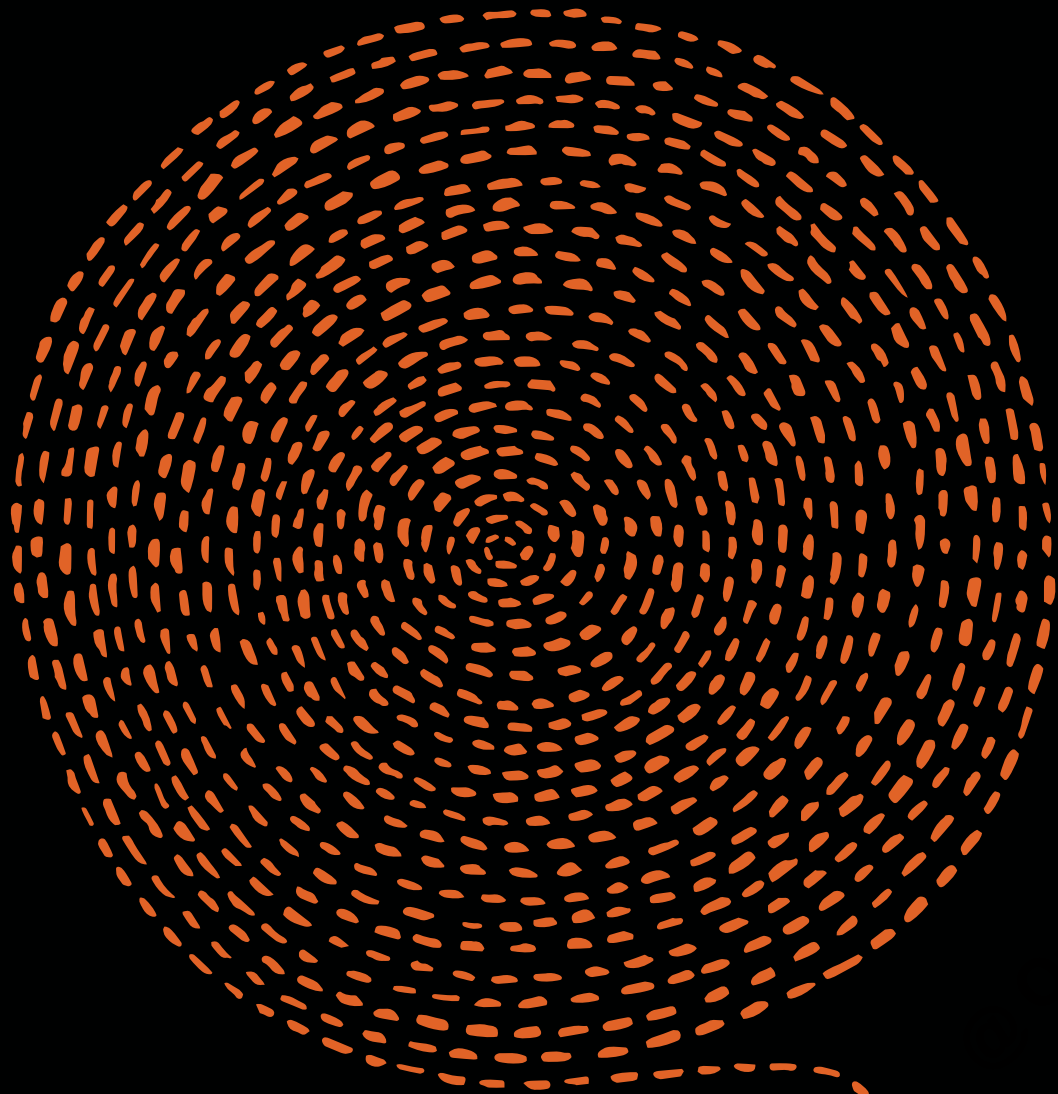
KATT!

Hogy ott is sötét legyen!

Kár, hogy a fejemben nincsen kapcsoló. Inkább megpróbálom bogárnak képzelni magam. Az néha segít. A bogarak fejében szerintem nem lehet túl sok dolog, ők biztos nem vacakolnak ennyit az elalvással.

Kíváncsi vagyok, hogy a többiek az osztályban hogy csinálják ugyanezt. Szerintem bármekkora a szájuk, otthon, az ágyban ők is képzelnek mindent. Lehet, hogy még varázslókat is! Csak ugyanúgy titkolják a suliban, ahogy én. Jó lenne egyszer megkérdezni őket erről!

Na, szóval azt képelem, hogy egy ilyen kis izéke bogár vagyok, és sétálok körbe a fejemben. És közben nem gondolok semmire. Csak rakosgatom előre a lábaimat. Ez olyan nyugis! Néha zümmögök is, mint egy bogár, de ez nem jó, mert erről megint eszembe jut egy csomó dolog.

ZÜM.

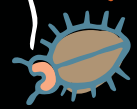

Bizsereg a csápom.

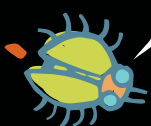
Mit szólsz az időjáráshoz?

Zim..

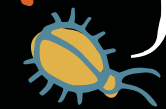
Csak úgy jövök-megyek.

Hová-hová?

Cröm.

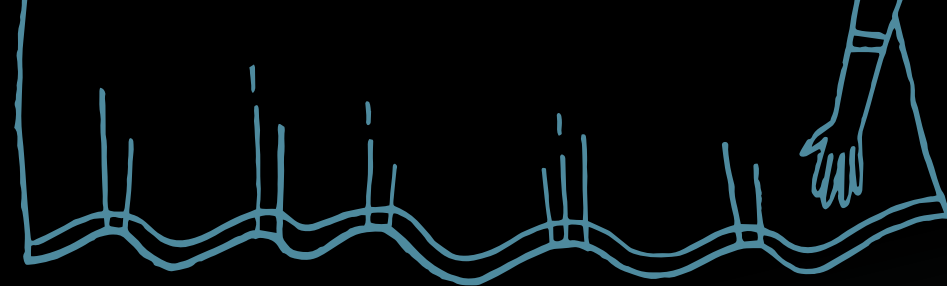
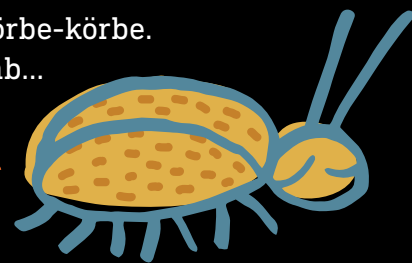
Hogysmint?

Semmi extra, haver.

Úgyhogy csak megyek. Egy nyugis bogár. Egyik lábamat teszem a másik után. Csak ne jöjjön szembe egy másik bogár, mert akkor el van rontva az egész! Beszélgetni kezdek vele, meg ilyenek. Aztán jönnek mások is, ők is csatlakoznak a beszélgetéshez, és máris akkora a hangzavar, hogy nem lehet aludni tőle!

Most mondjuk nem jön senki. Csak én megyek körbe-körbe.
Egy láb, két láb, három láb, négy láb, öt láb, hat láb...
Aztán előlről. Semmi nincs, csak
a sötét meg én, a bogár.
Ennyi csak, de jól elvagyok ezzel.

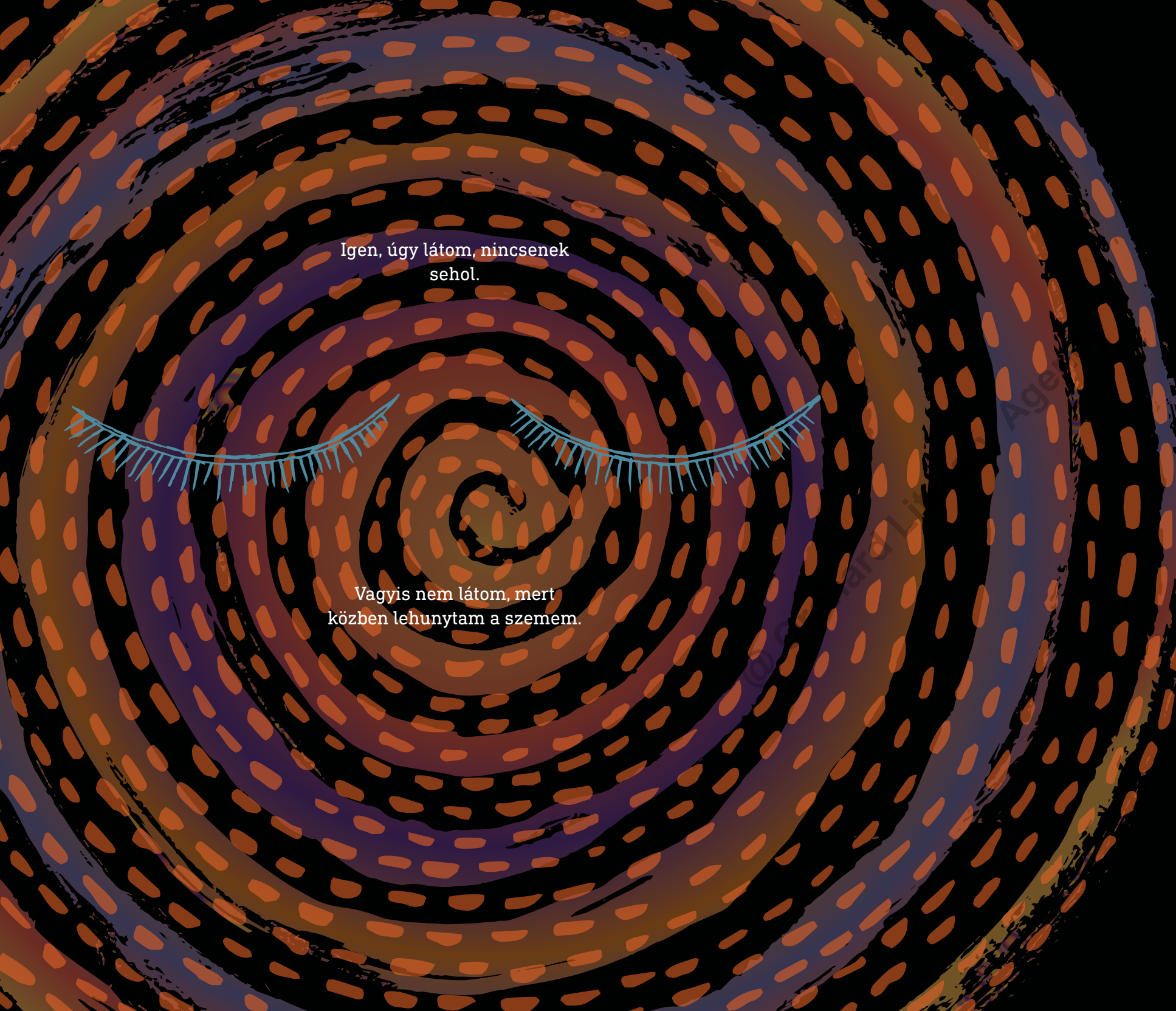
És közben meg az van, hogy egyre könnyebb vagyok. Ez tök jó érzés,
mintha lebegnék a takaró alatt! Mintha eltűnt volna alólam az ágy.

Már nem látom annyira a fák
árnyékát sem a falon. A frankák
és a krippék is eltűntek. Talán aludni
mentek ők is. Ahogy a fénykukacok.

Na csá,
én lépek!

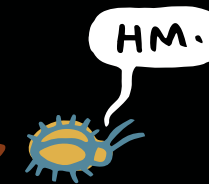

Igen, úgy látom, nincsenek
sehol.

Vagyis nem látom, mert
közben lehunytam a szemem.

Lehet, hogy én már nem vagyok sehol,
csak ez a bogár van, aki szintén én vagyok.

Megyek körbe a feketeségben,
egyik lábam a másik után.

És közben, nem is tudom...

Eszembe jut az, hogy

@ Orchard Literary Agency